

Luku 4

(Enkeleiden suunnitelma)

Oliko hän sittenkin vain uneksinut kaiken?

Ehkäpä kyse olikin hatarasta muistikuvasta? Vanhasta ja hauraasta, kymmenien vuosien takaisesta? Hän tiesi kokemuksesta ja muiden kertomuksista, että myöhemmällä iällä unet ja muistot alkoivat sekoittua toisiinsa – niputtuivat ja kietoutuivat toisiinsa kuin juurakko maahan heitetyn oluttölkin ympärille. Menneiden vuosien jälkeen ei voinut olla varma oliko joku todella tapahtunut vai oliko kyse vain alitajunnan käsittämättömästä leikkistä.

Todellisesta tapahtumasta, toiveesta vai painajaisesta.

Korpiaho vetäisi henkeä.

Hän oli edelleen elossa!

Oli kuin hän olisi leijunut tyhjiydessä, tähtien joukossa, irrallaan kaikesta ja kaikista. Ajattomana ja huolettomana.

Ahdistavana, pelottavana ja lopullisena.

Unen päättyminen, harhan loppuminen oli aina yhtä yllättävää. Uneksija kuvitteli olevansa mukana todellisissa tapahtumissa, kunnes ketjussa tuli vastaan lenkki, joka ei enää vaikuttanutkaan järkevältä, todelliselta. Epäuskon myötä harha tai uni alkoi hajota osasiinsa, joista jokainen näytti lopulta yhtä epätodelliselta.

Korpiahon päässä jyskytti.

Kumina vaikutti todelliselta, ei unimuistolta tai edes aavesäryltä. Kyllä, tuska oli todelliselta.

Oliko hän menettänyt tajuntansa? Oliko siitä kauan?

Missä hän oli?

Epämääräisiä ääniä määrittelemättömästä suunnasta.

Kuin joku repisi sivuja irti paksusta vanhasta, kankeaselkäisestä kirjasta. Aivan kuin...

Varoittamatta todellisuus rynni sisään kuin kutsumaton ja ärsyttävä vieras. Anteeksipyytelemättä, kenestäkään välittämättä, ja poikkeuksellisen kuulustelevalta äänellä.

"Sinä osaat todella hankkiutua hankaluuksiin", kantautui halveksiva lausahdus pimeästä.

Korpiaho raotti pakosti, mutta varovaisesti silmiään.

Ympäristö oli pääasiallisesti pilkkopimeää, mutta olematon valonhäivähdys jostain sivummalla. Silmät eivät toistaiseksi onnistuneet tarkentamaan mihinkään erityiseen yksityiskohtaan.

Otsassa takoi ja hampaissa vihelmä. Oliko hän purrut kieleen tai poskeensa? Veren metallinen maku tuntui selvästi suussa. Hän rykäisi kurkkunsa kertyneet ylimääräiset nesteet kasaan ja sylkäisi ne sokkona lattialle. Betonilattia lätsähti nestekimpun osuessa maahan.

Verinoro oli ehtinyt kuivua suun pieleen kiristäen ihoa. Tajuttomuutta oli varmasti kestänyt ainakin muutaman tunnin.

Korpiaho pyöritteli varovaisesti päätään todeten tasapainoistinsa seurailevan kohtuullisen jouhevasti mukana. Ei pahoinvointia. Kipu vaikutti säteilevän muualta kuin pään tienoilta. Korpiaho koukisteli sormiaan ja varpaitaan. Kätet ja jalat vaikuttivat toimintakuntoisilta, joskin jäsen olivat puuduksissa. Ranteita sekä nilkkoja kiertävä nippusiteiden terävät reunat hiersivät ihoa. Verenkierto ahdistui

minimiinsä, jos ja kun siteet irtoaisi, tulisi tunnon palautumisesta johtuva neulojen pistely olemaan melkoinen.

Voi paska!

Miestä häpeilytti, koska oli ilmiselvästi epäonnistunut tehtävässään. Mikä se siten olikin ollut. Korpiaho ei toistaiseksi muistanut kohtalonsa perimmäistä syytä.

Muistikuvat eivät asettuisi normaaliin järjestykseen vielä pitkään aikaan. Oli vain palasia lattialla, kuin särkyneestä peilistä, joista ei saanut käsitystä tapahtuneesta.

Jyrisevä ääni rikkoi itsesäälisession.

”No, mikä tilanne? Oletko vielä hengissä?”

Soinnikkaassa ja yllättävän pehmeästi artikuloivassa äänessä kuului lievä pilkallisuus, mutta myös hitunen myötätuntoa.

Korpiaho huomasi utelevansa:

”Kuka olet?”

Korvaan ääni oli vaikuttanut oudon tutulta.

Nainen, keski-ikäinen. Lausutut sanat soljuivat ulos rehellisinä. Artikulointi oli selkää ja harkittua, mutta joustavaa ja vaivatonta. Oli, kuin tämä olisi laulanut puheensa. Harjoiteltu hengitystekniikka sekä ilmaisuuden rauhallisuus. Nainen puhui Korpiaholle englantia eurooppalaisesti korostaen, mutta puhujan alkuperänsä paljastui sanojen painotuksissa - saksalainen.

”Etkö vieläkään pysty päättelemään? Täytyy sanoa, että olen lievästi pettynyt?” Äänessä kuului pettymys ja lievä pilkallisuus. *Ei*, vaan ilkkurisuus.

Korpiaho havaitsi vähäisiä liikkumisen ääniä. Kissanpehmeitä askelia.

Nainen astui tilan ainoaan valon lähteeseen, mitättömän hehkulampun synnyttämään kehään Korpiahon edessä. Valolammen läpimitta oli ehkä parisen metriä, minkä ulkopuolella lankesi täydellinen pimeys.

Silmä havaitsivat, aivot rekisteröivät.

"Irma Braun!"

Tulijan hymy leveni.

Nainen oli pukeutunut tumman harmaaseen kokovartalo haalariin, jossa oli taskuja ja renksuja kaikkialla muualla paitsi hänen kauniisti kaartuvan takapuolensa päällä. Haalariasun yläosa muodostui suojarahusteesta. Jalassa naisella oli pitkät saappaat, joissa oli muutaman sentin korko ja kärkivahvike. Vaalea tukka oli vedetty Korpiahon muistamaan tapaan tiukalle nutturalle pään laelle. Kasvoissa ei ollut jälkeäkään meikistä ja perinteiset kissalasiset olivat vaihtuneet piilolinsseihin. Silmät olivat kirkkaat ja keskittymisestä valppaat. Joku olisi voinut kuvailla katsetta myös julmaksi.

Kapeat kasvot ja pitkä vartalo muodostivat täydellisen kokonaisuuden kuin jostain mieltä kohottavasta taideteoksesta.

Nainen askelsi kissamaisen pehmeästi Korpiahon taakse tarkastellen huolellisesti ympäristöä. Liikkumisesta saattoi aistia kahlitun pedon, joka olisi valmis välittömään toimintaan.

Laajan arvioivan kaarroksen tehtyään tämä näytti rentoutuvan, mutta vain hiukan.

Irma pysähtyi seisomaan kapeaan haara-asentoon parin metrin etäisyydelle Korpiahosta. Hänen lantionsa työntyi kutsuvasti eteen käsien roikkuessa rennosti sivuilla. Rinnat muodostivat *Kevlar*-liiviin etumukseen matalat ja pyöreät kupolit. Luotiliivi oli erikoismitoitettu naisen jänteille muodoille. Oikea käsi kannatteli pikimustaa ja keraamista asetta - *Glock-19*.

Piippu kohosi osoittamaan Korpiahon mahaa.

"Et näytä saavasi painoasi kuriin? Ilmankos jäit kiinni. Taas!"

"Ehkäpä kiinnijääminen kuului suunnitelmaani", Korpiaho sanoi peitellen muistinsa hataruutta. "...tällä kertaa." Kuvajainen palaisi kyllä järkeväksi. Toivottavasti.

Nainen hymyili pehmeästi koko kasvoillaan. Toinen suupieli oli aavistuksen korkeammalla kuin toinen ja silmissä pilkahti ilkkurisuus. Hymy saattoi olla enkelimäisen lempeä tai paholaismaisen viettelevä. Tässä valaistuksessa mahdollisesti molempia. Juuri nyt Irma Braun työskenteli omassa elementissään ja kuin gepardi savannilla. Vaivattomana, pelottomana ja valmiina. Ympäristönsä hallitsija, vailla voittajia.

Nainen napsautti piiloteräisen veitsen tottuneesti auki vasemmalla kädellään. Jossain muussa tilanteessa teräsjousten metallinen *tsing*-ääni sekä täyteen mittaan kalahtava kiiltävä teräs olisi saanut Korpiahon karvat välittömästi pystyyn pelosta.

Ei nyt.

Irma katkoi Korpiahon ranteita ja nilkkoja sitoneet nailonkiinnittimet siroin ja täsmällisin liikkein.

Tukahtunut suhahdus ja stilette vetäytyi piiloonsa. Ei verta terän maistettavaksi tällä kertaa.

”Eiköhän mennä. Aikataulun osalta tekee hivenen tiukkaa, koska paikallistamisesi vei enemmän aikaa kuin oletin. Nuo isot magneetit häiritsivät signaalia.”

Isoilla magneeteilla Irma viittasi CERN:in LHC:n - hiukkastörmäytin - supermagneetteja, joista yhden huolto- ja säätökopissa Korpiaho oli ollut vankina. Konnien tarkoitus oli ollut, että hän kuolisi, kun hiukkaskiihdytin seuraavan kerran laitettaisiin päälle. Valtavat magneettikentät eivät sinällään vahingoittaneet ihmistä – onhan Maalla myös oma magneettikenttensä, joka suojelee huoletonta ihmiskuntaa avaruuden haitallisilta säteilyiltä. Vastaavasti MRI-kuvauksissa käytettävä magneettikenttä on ainoastaan haitallinen, mikäli potilaalla on kehossaan ferromagneettisia irta-aineita kuten sydämentahdistin tai defibriillaattori.

Korpiaho ei ollut huolestunut mistään normaalista.

LHC:n magneetit olivat aivan joitain muuta kuin sairaaloiden kuvauslaitteiden tehokkaimmatkaan magneetit. Käytännössä ihmisen keho oli sähkö-magneettinen laite ja aivojen toiminta perustui synapsien sähköisiin impulsseihin. Edelleenkin uskottiin, että voimalinjat ja matkapuhelimen magneettikenttä aiheuttivat haitallisia sivuvaikutuksia ihmiskehossa pitkän ajan kuluessa, niin mitäpä voisikaan aiheuttaa monta miljoonaa kertaa voimakkaamman magneetin vieressä oleskelu? LHC:n yksiköihin ajettiin 11 850 ampeerin virta ja diopolit muodostivat voimakkuudeltaan 8,4 teslan

kentän – yli 100 000 kertaa voimakkaamman magneettikentän kuin Maapallolla.

Mutta...

Ehkäpä kyse oli jostakin vallan muusta.

Korpiaho hieroskeli vapautuneita ranteitaan. Verenkierron palautuminen sai sormet sirisemään.

”Miten sinä löysit minut? Kukaan ei tiennyt, missä olen.”

”Minä kysyin.”

”Keneltä?”

”Niiltä, jotka ottivat sinut kiinni ja toivat tänne.”

Korpiaho pudisteli päätään. Yksikertaista.

”Ja joku niistä vastasi, kun sinä *vain* kysyit?”

”Yleensä ne vastaavat. Ennemmin tai myöhemmin.”

Korpiaho ei välittänyt udella oliko kyseinen henkilö vastannut heti vai myöhemmin. Irman äänestä kuului raaka kylmyys.

Toistaiseksi mies ei halunnut tietää enempää. Hän oli vain kiitollinen, että oli yhä elossa.

”Entäs nyt?”

”Nyt paetaan”, Irma totesi suunnaten ovelle.

CERNin Iso Hiukkaskiihdytin – *Large Hadron Collider* - on käytännössä 100 metrin syvyydessä oleva 3,8 metriä halkaisijaltaan oleva ja 27 kilometriä pitkä betoniputki.

Hiukkassuihkua ohjataan magneeteilla, joista suurimmat niin sanotut taivutusmagneetit, *Main Dipoles*, ovat 14,30 metriä pitkiä ja tuottavat noin 8,4 *Teslan* eli magneetti vuon tiheydeksi, ja virtaa

luokkaa 11 700 Ampeeria. Näitä magneetteja oli kaikkiaan 1232 kappaletta.

Irma ja Korpiaho sijaitsivat yhden tällaisen vieressä.

Vaikka vähäisiä magneettikenttiä käytetään ihmisen terveyden hoitoon, magneettiterapia, niin näin voimakkaat magneettikentät vaikuttavat ihmiskehoon: suuntavaiston menetys, huimaus, heikotus.

Planeetta Maa on jo sinällään valtava magneettikenttä, joka suojaa sen pinnalla eläviä olentoja Auringon haitalliselta säteilyltä ja komisilta radioaktiivisuudelta.

Varsinaista vahinkoa ei tuota itse magnetismi vaan sen aiheuttama valokaari - miljoonan voltin valokaari.

Valitettava onnettomuus.

Yleishälytys ulvahti.

Äänimerkki vaati huomiota ja punaiset merkkivalot syttyivät. Hiukkaskiihdytin oli käynnistymässä.

Irman pää nyökkäsi varoitusten suuntaan.

"Siinähan se valomerkki tulikin", hän totesi rauhallisena kuin pyöveli. Todellisessa elämässä sankarit harvoin selvisivät tarinan loppuratkaisuista.

Korpiaho oli yllättävästi selvinnyt useammasta kuin olisi kuvitellut, mutta olisiko tämä se viimeinen?

Nopea vilkaisu pelastajaan.

Irma ei näyttänyt erityisen huolestuneelta.